

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/339/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218204660
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7218204660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávký Zborovjanovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu : Š. F., nar. X.X.XXXX, bytom W. L. X, V., zast. Mgr. Ing. Peter Holéczy so sídlom Vojenská 5, Košice proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky so sídlom Dobrovičova 12, Bratislava, o 3.184,33 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 10C 39/2018 z 25. júna 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2 001,09 eura s 5% ročným úrokom z omeškania z istiny 2 001,09 eura od 24.8.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok). Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 14 % (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že v podstatnom žalobu odôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom parcely č. 4687/7 a parcely č. 4687/35 zapísaných na LV č. XXXXX v katastrálnom území M., obec V. A., okres V. K. o výmere 1060 m² a 113 m², spolu 1173 m² o veľkosti 1/3 k celku. Žalovaný prostredníctvom svojej organizačnej zložky užíva predmetné parcely tak, že má na nich postavenú budovu, ktorú postavil bez vedomia a súhlasu žalobcu v dobe predchádzajúceho politického režimu a za užívanie pozemku dobrovoľne neplatí. Pri určení sumy, ktorú je žalovaný za užívanie pozemkov povinný zaplatiť, vychádzal žalobca z ceny nájmu za 1m² ročne stanovenú priloženým znaleckým posudkom č. 34/2009. Trhovú cenu nájmu bude podľa jeho názoru potrebné zistiť z informácií obchodných spoločností, ktoré sa zaoberajú, predajom a prenájmom nehnuteľností v danej lokalite, alebo k určeniu použil priložený čerstvý Znalecký posudok bez navýšenia sumy z dôvodu inflácie pre rok 2016, čiže na úrovni roku 2009. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu 31.8.2018 vzniesol námietku premlčania podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k časti nároku prislúchajúcemu obdobiu od 1.1.2016 do 15.5.2016, pretože žalobca podal žalobu na súde 15.5.2018 (správne 16.5.2018 - poznám. súdu). S poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka namietol okamih, odkedy si žalobkyňa uplatňuje úrok z omeškania. V tomto prípade medzi žalobcom a žalovaným nebol čas plnenia dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený rozhodnutím. Žalovaný ako dlžník sa o žalobcovom nároku na plnenie dozvedel až doručením žaloby spolu s výzvou a poučením súdu. Na základe uvedeného je toho názoru, že sa dlh stal splatným až dňom nasledujúcim po tomto dni, od ktorého si môže uplatniť úrok z omeškania. V tejto časti preto žiadal konanie zastaviť.

3. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že nespochybňuje, že administratívna budova Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja a vidieka Slovenskej republiky stojí na pozemkoch, ktorého spoluvlastníkom je aj žalobca v tomto súdnom konaní, a nevie nijako ovplyvniť túto skutočnosť, ale žalovaný vynakladal a vynakladá neustále úsilie o vytvorenie konsenzu so žalobcom, čo dosvedčuje aj podanie štyroch návrhov na súdny zmier v štyroch konaniach z trinástich, ktoré vedie žalobca voči ministerstvu ako žalovanému. Ani na jeden tento súdny zmier žalobcovia nepristúpili. Ďalej žalovaný vyzval žalobcu v marci tohto roka na poskytnutie súčinnosti pri koncipovaní nájomnej zmluvy „pro futuro“, ale právny zástupca nijako nekontaktoval žalovaného. Momentálne sa schvaľuje návrh nájomnej zmluvy, ktorú chce predložiť žalobcovi aj v tomto konaní ako podielovému spoluvlastníkovi. Zdôraznil, že nemôže plniť bez žiadneho právneho titulu. V žiadnom prípade nejde o úmyselné bezdôvodné obohacovanie. Jednoducho ministerstvo ako ústredný orgán štátnej správy podlieha nejakým rozpočtovým pravidlám, finančným kontrolám a auditom, t.zn. že nemôžeme plniť bez platnej a účinnej nájomnej zmluvy alebo inej dohody žalobcovi. Podal návrh na mimosúdne urovanie v konaniach, kde nenamieta premlčanie záväzku, pretože ide o nehospodárnosť konania a o neprimerané administratívne zaťažovanie či už ministerstva ako žalovaného alebo súdov. Čo sa týka premlčania poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 18C 279/2014, ktorý uviedol, že pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie.

4. Pokiaľ žalobca považoval vznesenú námietku premlčania za rozpornú s dobrými mravmi, súd predovšetkým opätovne zdôrazňuje okolnosť, že medzi žalobcom a žalovaným ide o dlhodobý (viac ako desaťročie) trvajúci stav, kedy si strany minimálne od roku 2004 nevyriešili užívanie pozemkov žalobcu (a ostatných spoluvlastníkov) do budúcnosti. Bdelým patrí právo, a preto pokiaľ sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval užívaním jeho spoluvlastníckeho podielu od 1.1.2016 do 31.12.2016, nič nebránilo žalobcovi, aby žalobu za toto obdobie podal včas tak, ako to opakovane urobil za minulé obdobia. Žalobca si však prehľadnosť svojich sporov ohľadne jednotlivých období skomplikoval tým (odhliadnuc od (ne)hospodárnosti takéhoto postupu aj v podobe navyšovania trov konania stranám sporu), že upustil od podávania spoločných žalôb spolu s ostatnými spoluvlastníkmi a navyše si rozdelil vydanie bezdôvodného obohatenia za jeden rok do žalôb podávaných za obdobie troch mesiacov. Pokiaľ žalobca argumentoval vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 44/2017, súd je toho názoru, že skutkové okolnosti tohto prípadu (vrátane predchádzajúcich úvah) ako aj opakované podávanie žalôb zo strany žalobcu a ostatných podielových spoluvlastníkov, všetkých zastúpených tým istým právnym zástupcom, nepredstavujú také výnimočné okolnosti prípadu tak, ako to bolo v spomínanom rozhodnutí ústavného súdu (a to ani v kontexte toho, že žaloba smeruje proti ministerstvu), kedy by bolo akceptovateľné na vznesenú námietku premlčania neprihliadnuť a nepriznať jej relevantné právne účinky tak, aby bolo možné urobiť spravodlivosti za dosť.

5. V prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia čas plnenia nebol dohodnutý subjektmi tohto zodpovednostného vzťahu, čo bolo v konaní nesporné, a nie je daný zákonom, a ani rozhodnutím súdu. Dlžník - žalovaný je preto povinný splniť veriteľovi - žalobcovi záväzok spočívajúci vo vydaní bezdôvodného obohatenia prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala - Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 7 MCdo 5/2014. V konaní nebolo preukázané, že žalobca pred podaním žaloby žalovaného na plnenie vyzval. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na závery odvolacieho súdu v tom smere, že „zo všetkých prebiehajúcich sporov týkajúcich sa nárokov navrhovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie predchádzajúce žalovanému obdobiu, a aj za ďalšie obdobia, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že od dožadovania sa protiplnení navrhovateľa neupustili, a že teda ide o ich opakujúci sa nárok, o ktorom odporkyňa mala v každom období vedomosť. Vychádzajúc z uvedeného pri zohľadnení, že všetky tieto skutočnosti majú podklad v obsahu spisu, a teda vyšli v konaní najavo, mal za potrebné dôvodne uvažovať o tom, že navrhovateľa požiadali odporkyňa o zaplatenie požadovanej úhrady aj za r. 2007“, súd nemá dôvod nesúhlasiť s tým, že žalovaná mala aj v tomto prípade (každý jeden deň roku 2016) jednoznačnú vedomosť o tom, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje, resp. že osobitné a dlhotrvajúce okolnosti prípadu skôr svedčia žalobcovi, ktorý musí opakovane požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žalovaná neplní dobrovoľne finančnú náhradu za užívanie pozemkov žalobcu.

6. Na základe uvedeného potom veriteľ môže dlžníka požiadať o vydanie bezdôvodného obohatenia až po tom, čo tento právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol (vznikal každý jeden deň roku 2016). Žalobcovi nič nebránilo, aby žalovaného vyzval na plnenie - vydanie bezdôvodného obohatenia za rok 2016 prvým dňom roku 2017, čím by sa následne žalovaný dostal do omeškania. Až po výzve, ktorej ak dlžník v určenej lehote nevyhoví, dostáva sa do omeškania (Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 99/2007). Keďže žalobca nepredložil súdu žiadnu právne relevantnú výzvu podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ani potom, čo žalovaný počiatok okamihu úrokov z omeškania vo vyjadrení k žalobe spochybnil, takouto výzvou bola podľa názoru súdu až žaloba doručená žalovanému v priebehu sporu 22.8.2018. Na ďalší deň nastala splatnosť požadovaného bezdôvodného obohatenia, a preto, že žalovaný v ten deň neplnil, jeho omeškanie nastalo 24.8.2018 (Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 210/2005). Vyššie uvedené úvahy preto viedli súd k záveru o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (II. výrok rozsudku), pokiaľ ide o úroky z omeškania z istiny 2 001,09 eura, ktorú súd žalobcovi priznal, ale počiatok omeškania žalovaného určil od 24.8.2018; ide o zamietnuté úroky z omeškania tak, ako ich požadoval žalobca z bezdôvodného obohatenia, ktorého nárok na vydanie premlčaný nebol. Pretože je žalovaný v omeškani a žalobca si uplatnil úroky z omeškania, sú žalobcovi úroky z omeškania priznané z istiny 2 001,09 eura od 24.8.2018 do zaplatenia; ich percentuálna výška vyplýva z § 3 Nariadenia vlády a je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K prvému dňu omeškania (24.8.2018) predstavovala základná úroková sadzba ECB 0%, preto žalobcovi patria úroky z omeškania vo výške 5%. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne, ktoré k dňu omeškania s úhradou bezdôvodného obohatenia, prevyšujú zákonné úroky z omeškania v rozsahu 0,05%, a preto aj v tejto časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok v rozsahu 14 %, a to zohľadniac nielen uplatnenú istinu, ale aj príslušenstvo (úroky z omeškania). Pre účely rozhodovania o trovách konania súd zistil predbežnú výšku príslušenstva k času svojho rozhodnutia a túto zohľadnil pri posúdení úspechu v konaní. Takto postupujúc súd zistil, že žalobca žalobou uplatnil celkovo sumu 3.653,18 eura vrátane úrokov z omeškania a žalobu súd posúdil ako dôvodnú v časti o zaplatenie 2.083,60 eura (rovnako vrátane úrokov z omeškania). Miera úspechu žalobcu v konaní bola vypočítaná ako rozdiel percentuálnej výšky úspechu žalobcu (57 %) a žalovaného (43 %).

8. V podanom odvolaní žiadal žalobca zrušiť výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti (podľa obsahu navrhol zmeniť), a to v II. a III. výroku tak, že určí, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi ďalej aj sumu 1.183,24 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z istiny (po odrátaní sumy 3.184,33 - 2.001,09) a priznať žalobcovi aj trovy konania, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Žalobca predovšetkým poukázal na nález Ústavného súdu III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom bol uplatnený nárok na náhradu škody voči štátnemu orgánu všeobecnými súdmi, lebo aj v tomto konkrétnom prípade vznesenie námietky premlčania by mohlo byť považované za rozpor s dobrými mravmi a Notabene žalovaná ako štátna organizácia nepretržite využíva k podnikateľským účelom pozemok a budovu, pričom poberá vysoké nájomné od jednotlivých užívateľov miestnosti v budove a pritom úmyselne schválne neplatí ani nepatrnú, znalcom určenú časť. Ide o vysoko postavený štátny orgán - ministerstvo a nejde len o čisto formalistické riešenie, lebo podľa § 3 ods. 1 Obč. zák. súladná je zásada výkonu práv s dobrými mravmi a tu to bolo porušené, s odvolaním sa na jeho názor nejde u neho ani o prekročenie trojročnej premlčacej hranice a podľa názoru žalobcu ani o prekročenie dvojročnej premlčacej hranice, a preto sa odvoláva proti výroku II. a III., žalovaný aj bez ingerencie súdnej moci vie vymáhať platby od svojich podnájomníkov, ale sám nevie bez ingerencie súdnej moci platiť ako nájomník žalobcovi.

10. V podrobnom vyjadrení žalované Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky uviedlo, že je prekvapujúce, keď sa odvolal žalobca, a to aj keď sčasti, chceli by zrekapitulovať celý vývoj sporu, lebo k nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 44/2017 je treba podotknúť, že nie je možné aplikovať ho na skutkový stav tohto súdneho sporu (sťažnosťou napadnuté rozhodnutie riešilo problematiku zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 58/1969, spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čiže je to niečo iné). V tomto spore o nájomné sa nejedná o náhradu škody, ale o vydanie bezdôvodného obohatenia, premlčacia lehota sa nespravuje ustanoveniami osobitného právneho predpisu, ale ustanoveniami Obč. zák. a ako sám

Ústavný súd SR v predmetnom náleze judikoval, už bolo vyslovené názorom, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva (pri skúmaní, či v civilnom sporovom konaní ide o zneužitie tohto práva na úkor iného účastníka konania, t.j. rozumej žalobcu).

11. Nie je pravda podľa žalovaného, aby vysoké nájomné vyberalo žalované ministerstvo a žalovaný má ďalej vedomosť, že 4.9.2019 nadobudla účinnosť dohoda o mimosúdnom urovnaní medzi stranami sporu zo dňa 28.6.2019, lebo podľa judikatúry ustálenej, uznesenie NS SR sp.zn. 7 MCdo 5/2014, na ktoré poukazuje aj prvostupňový súd, predmetná skutková vec, kde sa žalobca odvolal, je vedená pod sp.zn. 1 Cdo 99/2017, ako aj 1 Cdo 210/2005, kedy išlo už o prekonanú judikatúru. Dňa 4.7.2019 nadobudla účinnosť dohoda o mimosúdnom urovnaní medzi stranami sporu zo dňa 28.6.2019, ktorou sa urovnali nasledujúce súdne spory skutkovo totožnej veci, ktoré riešili košické sudy, na Okresnom súde Košice II sp.zn. 25C 38/2018, ako aj na tom istom súde 22C 52/2018, žalovaný by aj prostredníctvom tejto dohody chcel poukázať na fakt, že je aj v jeho záujme usporiadať právne vzťahy medzi stranami sporu a nepokračovať v týchto opakujúcich sa nehospodárnych súdnych konaniach (poukázal aj na rozhodnutie vo veci žalobcu Y. M. sp.zn. 13C 488/2016, ako aj vo veci žalobcu Š. F. sp.zn. 17C 487/2016 Okresného súdu Košice II, kde sa tiež žalobca odvolal a pritom neexistencia nájomnej zmluvy medzi stranami sporu nebola spôsobená úmyselným konaním žalovaného v minulosti, ale z dôvodu neexistencie právneho dialógu medzi stranami sporu, čo čiastočne má na svedomí aj právny zástupca žalobcu.

12. Žalovaný navrhuje potvrdiť rozsudok a zvýrazňuje, že ako Ústredný orgán štátnej správy v Bratislave potrebuje disponovať relevantným právnym titulom, aby mohol pristúpiť k zaplateniu žalobcom uvádzanej sumy za užívanie pozemkov, žalovaný musí preto trpieť, že žalobca podáva návrhy a čaká sa na súdne konania, ako aj na rozsudky, aby mal relevantný právny titul na zaplatenie takto žalobcom určenej sumy, nejde o uznanie dlhu, ani o účelovosť konania. Žalovaný, ako Ústredný orgán štátnej správy podlieha zákonu č. 523/2004 Z.z. a on nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu, že by v tejto právnej veci dochádzalo z jeho strany k úmyselnému bezdôvodnému obohacovaniu a žalovaný nesúhlasí s aplikáciou desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty na tento spor. Aj v zákone o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon č. 524/2004 Z.z.) sa uvádza, že žalovaný hospodári s verejnými prostriedkami a nehospodárnym a neefektívnym a neúčinným vynakladaním verejných prostriedkov by sa mohol dopustiť porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1j, uvedeného zákona. Ani v odvolacom konaní nežiadajú trovy konania. Pripojili k svojmu vyjadreniu aj prvé vyjadrenie z 30.7.2019, podľa ktorého v čase vyjadrenia bolo v Centrálnom registri zmlúv uverejnené aj pod nájomnou zmluvou č. 154/2019 MP RV SR-240, že medzi stranami sporu a ostatnými vlastníkami nehnuteľnosti (pán F., Š. F.Ý., Y. M., pomocou ktorej sa od dňa jej účinnosti usporiadajú právne vzťahy medzi stranami sporu Pro futuro a dohoda o mimosúdnom urovnaní a Nájomná zmluva medzi stranami sporu svedčia o tom, že žalovaný má aktívny záujem na urovnaní právnych vzťahov.

13. Pripojil aj rozsudok Najvyššieho súdu SR, ktorý riešil vec 5Co/447/2012 Krajského súdu v Žiline, keď išlo o bezdôvodné obohatenie a bolo žiadané nájomné za obdobie rokov 2007-2011, uznesením zo dňa 30.09.2014 senát 7MCdo/5/2014 vyslovil právny záver, že pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie s poukazom na § 451 a § 488 Obč. zák. bolo potrebné sa vyjadriť ohľadne vydania bezdôvodného obohatenia, ale pri nájme za užívanie pozemkov pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v občianskom zákonníku určená doba splnenia, preto dlžník je povinný plniť prvý deň potom, čo bolo veriteľom o splnenie požiadané a dňom splatnosti pohľadávky je potom deň po doručení tohto žalobného návrhu odporcovi. Keďže však vo veci išlo o bezdôvodné obohatenie po rozšírení ďalším návrhom navrhovateľky, ktoré bolo doručené odporkyni až v roku 2012, zo spisu však nevyplývalo ani v konaní, aby navrhovateľka nepreukazovala, že by odporkyňa vyzvala o vydanie bezdôvodného obohatenia pred podaním rozširujúceho žalobného návrhu, a to do 20.10.2011, preto treba toto považovať za rozširujúci žalobný návrh a dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v rozširujúcom žalobnom návrhu nebude však deň nasledujúci po podaní tohto rozšírenia žaloby na súde, ale deň po doručení rozširujúceho žalobného návrhu odporkyni, o mimoriadnom dovolaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Najvyšší súd zrušil obidva rozsudky nižších súdov a vec vrátil na ďalšie konanie. Okrem toho k vyjadreniu bola predložená dohoda bez dátumu vypracovaná žalovaným s menom žalobcu Š. F. a za žalovaného Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, kontaktná

osoba H. R. C., právnik, odboru právny v Košiciach, s návrhom, že ju podpíše aj podpredsedníčka vlády a ministerka pôdohospodárstva, v tom čase K. Y. (č.l. 143-146).

14. V ďalšej replike č.l. 156 odvolateľ prostredníctvom právneho zástupcu poukázal na to, že on trvá na tom, že nie je možné zniesť námietku premlčania. Napokon to, či žalovaný predmetnú budovu ponúka ako prebytočný majetok alebo nie a ostatné tvrdenia žalovaného sú pre tento spor irelevantné.

15. V odvolacom konaní na výzvu odvolacieho súdu sa žalovaný vyjadril tak (č.l. 173 spisu z 22.4.2020), že navrhuje rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

16. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP - na prejednanie odvolací súd nenariadil pojednanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie), preskúmal napadnutý rozsudok a prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP a v napadnutej časti t.j. vo výroku II. potvrdil rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemenia ani dôvody odvolania.

17. Žalobca uplatnil čo do zamietajúcej časti výrok II. rozsudku, ako aj čo do výroku o náhrade trov konania (III. výrok rozsudku) nesprávne právne posúdenie veci a poukázal na nesprávne dôvody.

18. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vychádzal z obsahu práva na spravodlivý proces, aplikoval správne právne normy na danú právnu vec o bezdôvodnom obohatení a vec aj správne právne posúdil, jeho rozhodnutie je presvedčivé.

19. S poukazom na § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáha, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd precízne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, odvolací súd v napadnutej časti rozsudok potvrdil s tým, že ani jeden odvolací dôvod nebol preukázaný, a to či už ide o nedostatočne zistený skutkový stav, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

20. Vo veci neboli vykonané dôkazy protichodné, boli vyhodnotené zákonným spôsobom podľa § 191 až 194 CSP a závery o rozhodujúcich skutočnostiach sú presvedčivé.

21. Na základe uvedeného treba prisvedčiť odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie, že všetky sporné skutočnosti mali podklad v rozsahu spisu a zákon podľa § 563 Obč. zák., čo sa týka vzniku splatnosti plnenia - vydania bezdôvodného obohatenia, tam nepostačuje len subjektívna vedomosť dlžníka a veriteľa o tom, že sa dlžník, resp. žalovaný obohacuje, čo by malo za následok, aby bez ďalšieho nastala splatnosť každého čiastkového nároku. Zákon vyžaduje jednoznačne aktívne konanie veriteľa v podobe výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia adresované dlžníkovi. Nemožno byť v tomto konaní spokojný s tým tak, ako žalobca, ktorý považoval za návrh na uzavretie zmluvy výzva zo dňa 7.2.2004, od ktorého žalobca vyvodil svoj nárok na úroky z omeškania v nadväznosti na jednotlivé mesačné obdobia bezdôvodného obohatenia pre budúcnosť. Predovšetkým v roku 2014 záväzok z bezdôvodného obohatenia žalovaného za rok 2016 za žiadnych okolností nemohol vzniknúť, a preto ho aj žalobca nemohol na jeho vydanie už takto vopred vyzvať. Opakovanie vznikajúcich záväzkov žalovaného, ktorého vydania sa žalobca dožaduje žalobami, pretože ide vždy o samostatné nároky vo vzťahu vždy len ku konkrétnym obdobiam, z ktorých sa žalobca plnenia domáha, a preto platí jednoznačne, čo už súd uviedol ohľadne premlčania. Uplatnenie nároku sa môže týkať len toho bezdôvodného obohatenia, ktoré už žalovanému vzniklo a nie toho, ktoré môže ale pritom nemusí vzniknúť pro futuro. Žalovaný sa totiž dlžníkom z bezdôvodného obohatenia stal až v okamihu vzniku bezdôvodného obohatenia (a nie primeraného platenia nájmu, ako sa domnieval žalobca). Žalobca nemôže účinne do budúca návrhom na uzavretie nájmovej zmluvy a ani opakovaným podávaním žalôb potom žalovaného paušálne vyzývať na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré nevzniklo alebo vzniklo, avšak sa môže týkať iného obdobia, keďže ide o vždy o samostatné nároky.

22. So zreteľom na uvedené, správne súd prvej inštancie poukazuje na judikát, MS SR sp. zn. 1Cdo/99/2007, lebo žalobcovi nič nebránilo, aby žalovaného vyzval na plnenie vydania bezdôvodného obohatenia za rok 2016 prvým dňom v roku 2017, čím by sa následne žalovaný dostal do omeškania

(pozri ohľadne splatnosti aj na ďalšie rozhodnutie o bezdôvodnom obohatení, podobne NS SR 1Cdo/210/2005). Preto aj súd prvej inštancie správne zamietol úroky z omeškania v prevyšujúcej časti podľa II. výroku rozsudku z istiny 2.001,09 €, ktorú súd žalobcovi priznal, ale počiatok omeškania žalovaného bol určený resp. posunutý od 24.8.2018, tieto zamietnuté úroky z omeškania tak ako ich požadoval žalobca z bezdôvodného obohatenia, ktorého nárok na vydanie premlčaný nebol.

23. Ohľadne miery úspechu žalobcu v konaní bola vypočítaná ako rozdiel percentuálnej výšky úspechu žalobcu a napokon úspechu žalovaného (43 %), potom správna je miera v rozsahu 14 % a odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny aj vo výroku o náhrade trov konania.

24. Treba uzavrieť, že sa dlhodobo snaží dohodnúť so žalobcom ohľadne prenájmu pozemkov, čo doložil viacerými podaniami a okrem iného žalobca sa stále dožaduje do budúcnosti plnenia bezdôvodného obohatenia, ale nejaví ochotu sa dohodnúť so žalovaným.

25. K námietke žalobcu ohľadne premlčania vo vzťahu k Nálezu Ústavného súdu III. ÚS 44/2017 je treba uviesť, že skutkové okolnosti tohto prípadu (prejednávanej veci) sú úplne iné, tieto skutkové okolnosti nepredstavujú také výnimočne okolnosti sporu tak, ako to bolo vysvetlené v spomínanom rozhodnutí ústavného súdu, a to aj s ohľadom na to, že žaloba smeruje proti ministerstvu pôdohospodárstva, súd prvej inštancie správne na vznesenú námietku premlčania prihliadol a priznal jej relevantné právne účinky.

26. Žalovaný si nevyčísľil trovy, ale mal úspech v odvolacom konaní, preto odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP tak, že mu priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 CSP); žalobca bol neúspešný.

27. Výsledok hlasovania 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).